

Χωρεῖ γελῶσα ἡ αὐγὴ τῆς πρώτης τοῦ μαίου, μήτηρ καὶ τέκνον σπαίρουσιν εἰς ψιλνῆμα ἡδύ, καὶ τὴν μορφήν των ἡ ἄκτις ἡ πρώτη τοῦ ἡλίου ἀργυροστέφει πίπτουσα μὲ λάμπην εὐμειδῆ.

Πρὸς τὸν αἰθέρα ἔκτοτε εὐγνωμον αἰροῦν ὄμμα, γαλήνης φέγγος σελαγεῖ τοῦ βίου τῶν τὸν ροῦν, καὶ ἄγγελοι χρυσόπτεροι τὸ ἡρεμὸν τῶν δῶμα εἰ-  
[ρηνικῶς φρουροῦν.

Καὶ τώρα ὅταν μειδιῇ ἡ πρώτη τοῦ μαίου, πρὶν εἰ λάμπῃσι φαιδρὰ τοῦ λυκαυγοῦς τὰ ψῶτα, ἡ μήτηρ τὸ εἰκόνισμα φιλοῦσα τοῦ Κυρίου τὸ στεφανοῖ δακρύουσα μὲ τάνθη τῆς τὰ πρῶτα.

ΚΟΡΝΗΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

## ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Ο Α. Thomas καὶ ἡ Mignon.—Voile de Roden-  
bach.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ὁ χώρος δὲν ἐπέτρεψεν ἡμῖν ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Δραματικῇ νὰ ποιήσωμεν τὸν προσήκοντα λόγον περὶ τῆς ἐν τῷ Κωμικῷ-Μελωδράματι τῶν Παρισίων πανηγυρικῆς χηλιοστῆς παραστάσεως τῆς Mignon τοῦ Ambroise Thomas καὶ τοῦ μελοποιοῦ αὐτῆς. Τούτου ἕνεκεν ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἄσμε-  
νοι, καθότι ἡ Mignon εἶνε ἔργον ποιήσεως τε καὶ μέλους τῶν γλυκυτάτων καὶ ὠραιοτάτων. Πρὸ παν-  
τὸς δὲ λόγου περὶ τούτου, ἔστω ἡμῖν ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐξόχου μουσουργοῦ Α. Thomas, τοῦ ἀγλαΐσματος τῆς γαλλικῆς καλλιτεχνίας.

Ὁ Ambroise Thomas ἐγεννήθη ἐν Metz τῇ 24 ἰου-  
λίου (5 αὐγούστου) τοῦ 1811, ἥτοι μετὰ μῆνας δύο συμπληροῖ τὸ 83 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Περὶ αὐ-  
τοῦ δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἔμαθε τὴν μουσικὴν ἄμα τῇ ἀλφαβήτῳ, διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, μουσικὸς ὢν, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν μουσικὴν κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἥτοι καθ' ὃν χρόνον ἤρξατο μανθάνειν γράμματα. Κατὰ τὸ ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλι-  
κίας αὐτοῦ ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ τετρα-  
χόρδου καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Εἰσῆλθε δὲ κατὰ τὸ  
δέκατον ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἰς τὸ Ὁ-  
δεῖον. Διδάσκαλοι τοῦ Α. Th. ἐγένοντο ὁ Zimmerman  
τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὁ Dourlen τῆς ἀρμονίας καὶ ὁ  
Lesueur τῆς συνθέσεως. Κατὰ τὸ 1829 τυγχάνει τοῦ  
βραβείου τοῦ κλειδοκυμβάλου, κατὰ τὸ 1830 τοῦ  
πρώτου βραβείου τῆς ἀρμονίας, εἴτα τοῦ δευτέρου  
μεγάλου βραβείου καὶ ἀκολούθως, κατὰ τὸ 1832, τοῦ  
βραβείου τῆς Ρώμης, ἐπὶ τινὶ cantale, ἐπιγραφομένην  
Hermann et Ketty, ἧς τὰ ἔπη ὀφείλονται τῷ μαρκη-  
σίῳ Pastoret. Ὁ νεαρὸς θαυνηφύρος μουσικὸς διῆλθε  
μετὰ ταῦτα ἐπὶ ἑτὶ τρία ἐν Ἰταλίᾳ, διατρίψας ἰδίᾳ  
ἐν Ρώμῃ καὶ Νεαπόλει, ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας μετέβη  
εἰς Βιέννην καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους κατὰ τὰς  
ἀρχὰς τοῦ 1836, συναποφέρων καὶ μίαν messe de  
Reguiem, προῖον τῆς ἐκείθεν τῶν Ἀλπεων διαμονῆς  
αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Ambroise Thomas ὡπερ

ἀνεβιδάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἶνε ἡ Double Échelle, κω-  
μικὸν μελόδραμα εἰς πράξιν, ἐκτελεσθὲν κατὰ τὴν  
11)23 αὐγούστου τοῦ 1837. Τὸ δὲ καταστήσαν τὸ  
ὄνομα αὐτοῦ δημοτικὸν ἔργον εἶνε τὸ διπρακτον  
μελόδραμα Caïd, διδαχθὲν περὶ τὰ τέλν δεκεμβρίου  
τοῦ 1849. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου, ὡπερ δύν  
τῇ Mignon, τῷ Songe d'une nuit d'été καὶ τῷ Hamlet  
ἀποτελεῖ τὴν τετρακτὺν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ  
γαλάτου μουσουργοῦ, ἐγένετο ἑκτάκτος.

Παρατιθέμεθα ἐνταῦθα χρονολογικὸν κατάλογον  
τῶν κωμικῶν-μελοδραμάτων τοῦ Ambroise Thomas  
μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ποιητῶν τῶν ἐπῶν καὶ τοῦ  
ἀριθμοῦ τῶν παραστάσεων, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκ-  
τελέσεως αὐτῶν συνεπλήρωσαν.

Τῷ 1837, Double Échelle, εἰς πράξιν, τοῦ Planard (187),

Τῷ 1838, Perruquier de la Régence, εἰς πράξεις 3, τῶν  
Planard καὶ Duport (37),

Τῷ 1839, Panier fleuri, εἰς πράξιν, τῶν Leuven καὶ  
Brunswick (128),

Τῷ 1840, Carline, εἰς πράξεις 3, τῶν αὐτῶν ποιητῶν (29),

Τῷ 1843, Angélique et Médor, εἰς πράξιν, τοῦ Sau-  
vage (24),

Τῷ αὐτῷ ἔτει, Nina, εἰς πράξεις 3, τοῦ Planard (56),

Τῷ 1849, Caïd, εἰς 2 πράξεις, τοῦ Sauvage (360),

Τῷ 1850, Songe d'une nuit d'été, εἰς πράξεις 3, τῶν Ro-  
sier καὶ Leuven (227),

Τῷ 1851, Raymond ou le Secret de la reine, εἰς 3 πρά-  
ξεις, τῶν Scribe καὶ Rosier (34),

Τῷ 1853, La Tonelli, εἰς 2 πράξεις, τοῦ Sauvage (36),

Τῷ 1855, Cour de Célimène, εἰς 2 πράξεις, τοῦ Rosier (19),

Τῷ 1857, Psyché, εἰς 3 πράξεις, τῶν J. Barbier καὶ  
Carré (70),

Τῷ 1857, Carnaval de Venise, εἰς 3 πράξεις, τοῦ Sau-  
vage (33),

Τῷ 1860, Roman d'Elvire, εἰς 3 πράξεις, τῶν A. Dumas  
καὶ Leuven (33),

Τῷ 1866, MIGNON, εἰς 3 πράξεις, τῶν J. Barbier καὶ  
Carré (1000),

Τῷ 1874, Gille et Gilotin, εἰς πράξιν, τοῦ Sauvage (31).

Ἡ Mignon δύναται νὰ λόγισθῇ ὡς τὸ τελευταῖον  
κωμικὸν-μελόδραμα (opéra-comique) τοῦ Α. Thomas,  
διότι τὸ μετ' αὐτὴν φερόμενον μικρὸν ἔργον ἐγένετο  
πρὸ αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ἀνεβλήθη ἡ ἐκτέλεσις. Καὶ οὗτος  
ὁ κατάλογος τῶν μέχρι τοῦ 1893 κωμικῶν-μελο-  
δραμάτων τοῦ συνθέτου τῆς Mignon.

Τὰ δὲ διὰ τὸ Μελόδραμα συντεθέντα ἔργα αὐτοῦ  
εἰσι τὰ ἑξῆς :

Τῷ 1841, Comte de Carmagnola, μελόδραμα εἰς 2 πρά-  
ξεις τοῦ Scribe (8).

Τῷ 1842, Guerillero, μελόδραμα εἰς 2 πράξεις τοῦ Th.  
Anne (42).

Τῷ 1846, Betty, ballet εἰς δύο πράξεις τοῦ Mazilier (20).

Τῷ 1868, Hamlet, μελόδραμα εἰς 5 πράξεις τῶν J. Bar-  
bier καὶ Carré (256).

Τῷ 1882, Françoise de Rimini, μελόδραμα εἰς 5 πράξεις,  
τῶν Barbier καὶ Carré (42).

Τῷ 1889, Tempête, ballet εἰς 3 πράξεις τοῦ J. Barbier.

Ἀλλὰ σὺν τοῖς δραματικοῖς τούτοις ἔργοις ὁ A. Thomas ἐδωρήσατο τοῖς φίλοις τῆς μουσικῆς καὶ ὥραία τεμάχια πρὸς κλειδοκύμβαλον, σπάνιά τινα συνθέματα ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ A. Thomas ὁ κριτικὸς Weber λέγει, ὅτι πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ ἔργου τοῦ A. Thomas δεόν, ὥς προκειμένου περὶ κρίσεως μουσικῆς συνθέσεως, νὰ διακριθῶσιν αἱ χαρακτηριστικαὶ καὶ πρωτότυποι ιδιότητες αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὰς περιστάσεις, τὰς συνθεσίας, τὰς προλήψεις. Γινώσκουμεν λοιπὸν ὅτι ὅτε ὁ A. Thomas ἤρξατο γινώσκωντος γνωστὸς τῷ δημοσίῳ ἢ ῥοδίνειος ἐπήρεια ἦν ἐν πλῆρει ἐνεργείᾳ ἐν τῷ μελοδράματι καὶ τῷ κωμικῷ-μελοδράματι. Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ A. Thomas δύναται νὰ εὑρεθῶσι φράσεις ἐλαφραί, ἀλλ' εὑρεθῶσονται ὡσαύτως τεκμήρια αἰσθήματος λεπτωτάτου καὶ ὀρθοτάτου τῆς δραματικῆς καὶ ποιητικῆς ἐκδηλώσεως.

Ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ἔργων τοῦ A. Thomas, παρτιθέμενοι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν παραστάσεων αὐτῶν, ὑπεδείξαμεν, νομίζομεν, τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιτυχίας ἐκάστου, οὐ τοῦ παρόντος δὲ ὅπως περὶ ἐκάστου χωρὶς ποιήσωμεν λόγον καὶ τὰς ἀρετὰς ἢ ἐλλείψεις αὐτοῦ καταδείξωμεν. Ἐνταῦθα θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ μόνης τῆς *Mignon*· ἀλλὰ πρὸ τούτου σημειούμεθα ὅτι ἡ *Psyché*, ἥτοι ἡ Ψυχὴ, ἥτις ἔσχε 41 παραστάσεις κατὰ τὸ 1857, εἶτα 29 ὅτε ἐπανελήφθη κατὰ τὸ 1878, ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ καὶ χαρίεντος μύθου τοῦ Ἑρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς.

Οὐδεὶς ἐπίσης λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶν διαφόρων τιμῶν, ὧν ὑπὸ τε τῶν συμπαιρωτῶν αὐτοῦ, οἵτινες λατρεύουσιν αὐτόν, καὶ ξένων ἡξιώται, περιττὸν δὲ ἐπίσης σημειώσασθαι ὅτι διατελεῖ ὧν ὁ A. Thomas ἐπιλεκτὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ὁ δὲ Βέρδης ἰδίᾳ τιμᾷ αὐτόν, ὥς πρότερον καὶ νῦν κατὰ τὴν ἀρτι ἐν Παρίσις μετὰδασιν αὐτοῦ ἀπέδειξε καὶ ὅστις ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ παραστάσει τῆς *Mignon* θερμὴν ἐπεμψεν αὐτῷ συγχαρητήριον ἐπιστολήν. Ταῦτα εὐνόητα τυγχάνουσι, τοῦ A. Thomas δόξης τῆς Γαλλίας λογιζομένου καὶ τῆς καλλιτεχνίας ἐπιφανοῦς μύστου. Τοῦτο δὲ μάλιστα ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν χιλιοστὴν παράστασιν τοῦ ἰδίου ἐπιτυχόντος ἔργου αὐτοῦ, τῆς γλυκείας *Mignon*, καθ' ἣν πανταχόθεν τεκμήρια λατρείας ἐκομίσατο ἀπειρα ὁ γηραιὸς μουσουργός.

Καὶ ἤδη εἰπωμέν τινα περὶ τοῦ ἐκτάκτως ἐπιτυχόντως ἔργου τοῦ A. Thomas, τῆς *Mignon*, ἥς συνεπληρώθη χιλιάς παραστάσεων ἀρτι. Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐδηλώθη ποιεῖται τῶν ἐπῶν τῆς *Mignon* εἶνε οἱ Michel Garré καὶ Jules Barbier, οἵτινες μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας καὶ ποιητικοῦ κάλλους διέγραψαν τὸ δυσχερὲς πρόσωπον τῆς ἡρώιδος αὐτῶν. Ἡ *Mignon* ἐκπνέει ἐκ τῶν αἰώνων, καλλιμόρφων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὁρέων, τῶν καταθύτων δι' ᾠρωματοδῶν ἀνθέων, τοῦ Götthe, ἐκ τῆς πυκνῆς ὁλως τὴν ἐννοίαν μυθιστορίας αὐτοῦ, ἥτις ἐπιγράφεται Οὐίλιελμὸς Μαίστερ (Wilhelm Meister), μετὰ οὐσιωδῶν ὁμῶς διαφορῶν καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἡρώιδος, ἥτις παρὰ Götthe θνήσκει, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπαγγέλλεται αὐτῇ ὥραϊος ἐπιτάφιος ὑπὸ τῶν φε-

ρόντων τὸ σκῆνος αὐτῆς νέων, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Carré καὶ Barbier ἐπὶ τέλους ἀποκαθίσταται ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστίᾳ, ἀνευρίσκει τὸν πατέρα καὶ τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ συζεύγνυται τῷ Οὐίλιέλμῳ. Ἀλλ' οἱ Michel Carré καὶ Jules Barbier εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ τοῦ δαιμονίου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ ἔργον, πλὴν ἄμεσον τῆς ἐμπνεύσεως αὐτῶν ἀντικείμενον ἔσχον τὸ ἀριστούργημα τοῦ ζωγράφου Ary Scheffer, ὅπερ κατέστησε τὸν θαυμάσιον τύπον τῆς *Mignon* δημοτικὸν ἐν Γαλλίᾳ : *Mignon regrettant la patrie* ἢ *Mignon aspirant au ciel*. Οἱ γαλάται ποιεῖται ἐποίησαν ἀληθῶς ἔργον ἄξιον τῶν ἀριστουργημάτων ἐξ ὧν ἀπέρρεεν.

Ὁ δὲ A. Thomas εὑρέθη πρὸ ἔργου ποιητικοῦ καὶ γραφικοῦ, ὅπερ ἡ μελοποιία αὐτοῦ ἐτι μᾶλλον ἀνύψωσεν. Ἡ μελωδικὴ αὐτοῦ φράσις ἐκδηλοῖ καλῶς τὴν ὄψιν τῶν προσώπων, τῆς *Mignon*, τῆς *Philine*, τοῦ *Wilhelm Meister*, τοῦ *Lothario*, ἡ δὲ ἀρμονία διαγράφει ἐπιτυχῶς τῶν ἰδίων αὐτῶν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἐνδόμυχα αὐτῶν αἰσθήματα. «Ἡ *Mignon*, γράφει γαλάτης συγγραφεὺς λίαν ὀρθῶς, εἶνε ἀριστούργημα καλαισθησίας, χάριτος καὶ ποιήσεως. Τὰ πάντα εἰσὶν ἐπιτυχῇ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ καὶ παρὰ τινὰς ἀντιπολιτεύσεις ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ ὁμολογῆται». Τοῦτο δ' ἐτι μᾶλλον ἐκύρωσαν αἱ χιλιάς παραστάσεις αὐτῆς, ἃς ὀλίγιστα καὶ δι' ἄλλους λόγους οὐχὶ τεχνικοῦς δύναται νὰ παρουσιάσωσιν ἔργα.

Τὸ θέμα διεξάγεται κάλλιστα. Σκηνὴ τῶν λαμπροτάτων ὑπὸ φιλολογικὴν ἐποψίν, διεξαχθεῖσα μετ' ἐμπνεύσεως ἰσχυρᾶς ὑπὸ τοῦ μελοποιοῦ, εἶνε ἐκείνη καθ' ἣν ἡ *Mignon* ἀποκαλύπτει τῷ *Wilhelm* τὰς μόνας παιδικὰς αὐτῆς ἀναμνήσεις, ἃς εἶχεν. Ὅσοι εἶδον τὴν *Mignon* ἐνθυμοῦνται τὴν ὥραϊαν ταύτην καὶ παθητικὴν σκηνήν.

MIGNON.

Demain, dis-tu ? Qui sait où nous serons demain ?  
L'avenir est à Dieu, le temps est dans sa main.

WILHELM.

Quel est ton nom ?

MIGNON.

Ils m'appellent Mignon  
Je n'ai pas d'autre nom.

WILHELM.

Quel âge as-tu ?

MIGNON.

Les bois ont reverdi, les teurs se sont fanées,  
Personne n'a pris soin de compter mes années.

Ἡ παθητικὴ δὲ ἐμπνευσις τοῦ Ary Scheffer, «*Mignon regrettant sa patrie*» τοὺς ἐξῆς ὥραϊους στίχους, θαυμασίως μελοποιηθέντας, ἐνέπνευσε :

MIGNON.

Connais-tu le pays où fleurit l'oranger,  
Le pays des fruits d'or et des roses vermeilles,  
Où la brise est plus douce et l'oiseau plus léger,  
Où dans toute saison butiment les abeilles ?

Où rayonne et sourit comme un bienfait de Dieu  
Un éternel printemps sous un ciel toujours bleu ?

Hélas ! que ne puis-je te suivre  
Wers ce rivage heureux d'où le sort m'exila !  
C'est là que je voudrais vivre,  
Aimer et mourir.—C'est là !

Ἀλλὰ καὶ ἡ διψιδία :

Légères hirondelles.  
Oiseaux bénis de Dieu,  
Ouvrez, ouvrez vos ailes,  
Envolez-vous ! adieu !

εἶνε χαριέστατον ἐπεισόδιον, οὗ ἡ ἐπιτυχία ἀπὸ τῆς σκηνῆς μετάνεκται εἰς τὰς συναυλίας καὶ ταῖς αἰθούσας. Ἀλλὰ τίς δὲν ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην μελωδίαν τοῦ Wilhelm «Adieu Mignon! courage!»; Τὴν ἐλαφρὰν χάριν τοῦ μελοποιοῦ ἐκπροσωπεῖ ἡ ἐπαναλαμβανομένη πολωνάϊα: «Je suis Titania la blonde», ᾄδομένη ὑπὸ τῆς Philine. Τὸ ᾄσμα τοῦ Lothario: «De son coeur j'ai calmé la fièvre», ἡ romance τοῦ Wilhelm: «Elle ne croyait pas dans sa candeur naïve» καὶ τέλος ἡ συμπαιγνὴς ἐκείνη, ἡ συγκινητικὴ ἐκείνη καὶ ποιητικωτάτη προσευχὴ τῆς Mignon: «O Vierge Marie» δὲν ἀποφαίνουσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ σχῆμα (rôle) ἐν τῷ δράματι τῶν προσώπων τούτων;

Ἡ Mignon, τὸ ἀτυχὲς ἐγκαταλειμμένον ἐκεῖνο πλάσμα, ὅπερ εὐσπλαγχνίζεται καὶ ἐξαγοράζει ὁ Wilhelm καὶ ὅπερ συμπαιγνίζεται πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ σωτῆρα αὐτῆς καὶ συλλαμβάνει, αἰσθημα, αἰσθημα, ὅπερ λεληθότως κατακυριεύει τὴν ψυχὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ Wilhelm, ἡ Mignon, ὡς ἡ Μούσα τοῦ Goethe ἐν τῷ Οὐίλλελμ Μαίιστορι διετύπωσε, καὶ παρ' αὐτῇ ἡρώϊς ἀποδεικνύται, θνήσκουσα μάλιστα ἐνεκα τοῦ ἔρωτος αὐτῆς πρὸς τὸν Wilhelm Meister, οὗ τὸ πρόσωπον παρὰ Goethe συμπιπτεῖ πρὸς τὸ τοῦ Τηλεμάχου ἐν πολλοῖς παρὰ τῷ Fénelon, ἀλλ' ἡρώϊς γλυκυτέρα καθίσταται παρὰ τοῖς Carré καὶ Barbieri.

Ὅσakis ἠκούομεν τὴν Mignon, ὀφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐνταῦθα κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς ἐπὶ ἐπαιξεν αὐτὴν καλῶς ἡ κ. Sandré-Paccard, πάντοτε συνεικονούμεθα καὶ ἐκ τοῦ ἔπους καὶ ἐκ τοῦ μέλους. Ἡ Mignon εἶνε τῶν ὡραιότατων γαλλικῶν ἔργων καὶ δικαίως συνειληφώσε τὰς χιλιάς παραστάσεις ἐν Γαλλίᾳ, φρονούμεν δὲ ὅτι καὶ ἄλλας χιλιάδας θὰ συμπληρώσῃ. Εἶνε ἔργον θαυμάσιον. Ὁρθῶς δὲ σκεψάμενος ὁ δεξιὸς διευθυντὴς τοῦ Κωμικοῦ-Μελοδράματος τῶν Παρισίων, ἔγνω πανηγυρικὴν νὰ καταςτήσῃ τὴν χιλιοστήν παραστάσιν, νὰ συντελέσῃ δὲ εἰς ἀποθέωσιν τοῦ μελοποιοῦ, ὅστις εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου αὐτοῦ εὐρισκόμενος εἶδεν ἑαυτὸν δοξαζόμενον καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλην. Ἡ λεπτειλίεπτος καὶ γλυκεῖα γαλλικὴ καλλιτεχνία δικαίως ἐναδρύνεται ἐπὶ τῷ Ambroise Thomas.

\* \*

Voile, οὕτως ἐπιγράφεται μονόπρακτον ἔργον τοῦ Rodenbach, διδαχθὲν ἄρτι ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ. Ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τίνος χρόνου ἔχων ἀσθενῆ τὴν θείαν αὐτοῦ, προσεκάλεσεν ἀδελφὴν τοῦ

ἐλέους, Gudule ὀνόματι. Αὕτη ἦν ὡραία, ἀλλ' εἶχε τὴν κόμην κεκαλυμμένον ὥστε, αὕτη ἦν ἀόρατος. Ὁ Ἰωάννης μετὰ σεβασμοῦ πολλάκις ἐπεσκόπει τὸ πρόσωπον τῆς Gudule καὶ ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν κόμην αὐτῆς, ἥτις ἀπεκρύπτετο ἀπ' αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ γευματίζων μετ' αὐτῆς, ἠρώτησεν αὐτὴν περὶ τοῦ χρώματος τῆς κόμης αὐτῆς, ἀλλ' αὕτη οὐδὲν εἶπεν,

Ἀλλ' ὅτε ποτὲ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους ἀπεδύρθη εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς ὅπως ἀναπαυθῇ, τῆς ὑπηρετρίας τὴν φροντίδα τῆς ἐπαγρυπνήσεως παρὰ τῇ ἀσθενεῖ ἐχούσης, κραυγὴ τῆς ὑπηρετρίας ἠκούσθη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους ἐξέρχεται λυσίκομος, μὴ δυνηθεῖσα νὰ περιδέρῃ καὶ περικαλύψῃ τὴν κόμην αὐτῆς, ὁ Ἰωάννης εἶδε τότε τὴν κόμην αὐτῆς, ἦν δὲ κόμην οὐδὲν διαφέρουσα τῆς τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης καθ' ἣν ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους οὐδὲν ἄλλο ἦν ἢ γυνή, ἀπώλεσε τὸ ἰδανικὸν αὐτοῦ. Ἦγε τοῦ ἀγνώστου, τοῦ μυστηριώδους. Τὸ θέμα τοῦτο πολλοὶ ποιηταὶ ἐπραγματεύσαντο κατὰ διαφόρους τρόπους. Τὸ ἔργον τοῦ Rodenbach, καίτοι τετριμμένην ἔχον τὴν ὑπόθεσιν ὡς παρετηρήθη, εὐνοϊκῶς ὅμως ἐκρίθη ὑπὸ τῶν κριτικῶν καὶ ἐλογίσθη, ἐν τοῖς ἐπιτυχουσίνοις, οἱ δὲ ὑποδυσάμενοι τὰ κύρια πρόσωπα, δεσποινίς Moreno καὶ Paul Mounet, ἔτυχον πολλῶν ἐγκωμίων. Παρὰ προσδοκίαν ὅμως κατὰ τὴν δευτέραν παράστασιν, τῇ τρίτῃ τῶν συνδρομητῶν, τὸ ἔργον ἐσυρίχθη. Τούτου ἐνεκα προεβλήθη μέγα σήνημα ἐν τῷ τύπῳ, ἂν ὀννεωρία ὑπῆρχεν ἢ μή, ἂν τὸ ἔργον προεκαλέσε τὰ σύριγματα ἢ οἱ δεσποινίς Moreno καὶ τὰ τοιαῦτα, συνεντεύξεις δὲ ἐγένοντο δημοσιογράφων μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς-κωμῳδίας κ. Claretie καὶ αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως. Ἡ δεσποινίς Moreno οὐδαμῶς ὡς καὶ ὁ κ. Claretie ἀποδέχονται σκευωρίαν, ὁ δὲ συγγραφεὺς διακηρύσσει ὅτι εἶνε τὰ μέγιστα κατ' ἐκτίμησιν ἐκ τῆς ὑποκρίσεως τῆς δεσποινίδος Moreno. Πῶς λοιπὸν τὸ σύριγμα; Ἀγνώστον. Ὁ Sarcey συνειδούλευσεν ὑπομονὴν μέχρι τῆς παραστάσεως ἐκείνης, καθ' ἣν θὰ παρίσταται τὸ δημόσιον τὸ λαμβάνον τὰ εἰσιτήρια αὐτοῦ ἐπὶ πληρωμῇ ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ θεάτρου.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας πάντες οἱ ἑλληνικοὶ θιάσοι καὶ οἱ ἑλληνες ὑποκριταὶ καὶ καταρτίζουσι τοὺς ἑαυτῶν θιάσους, ὅπως οἱ μὲν ποιήσονται ἑνερξιν τῶν θερινῶν παραστάσεων αὐτῶν περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τούτου ἐν ταῖς θεάτραις Ἀθηνῶν, οἱ δὲ ἀπέλθωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας.

— Τῇ 30/12 μαῖου συνεπληρώθη αἰὼν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τὸ πρῶτον τοῦ περιφύμου Flute enchantée τοῦ Mozart ἐν Βερολίῳ. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ γερμανικὴ ἐφημερὶς εἰρημοσίευσεν πολλὰ περίεργα ἀνέκδοτα περὶ αὐτοῦ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ὁ ἐπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυποθετογραφίειον ΝΕΟΛΟΓΟΥ